

Colofon
Auteur: Bert Blase
ISBN: 9789464915150
@2024

De schitterende belofte

Bert Blase

Personages:

Else:

De belevenissen van Else vormen de rode draad door alle drie de delen

Deel 1:

Maud, Ruby en Gita:

Schoolvriendinnen van Else

Suzanne Duchatelier:

Kunstschilder in Oostende

Broeder Martin:

Monnik in Reims, beheerder van een collectie ringen

Natasha Larusse:

Eigenaar van de ring waarover de opa van Else vertelt

Hebe:

Zus van Gita

Tess:

Atleet en klasgenoot van vroeger

Vlo:

Broer van Tess

Muriël:

Zus van Else

Deel 2:

Francesca:

Woont in Perugia (Italië). Heeft Else leren kennen in deel 1

Lorenzo:

Broer van Francesca

Aurora:

Zus van Francesca

Alexandro:

Vriend en collega van Aurora

Roberto:

Roberto Assagioli, Italiaanse psychiater uit de vorige eeuw

Deel 3:

Enzo:

Broer van Isabelle. Isabelle heeft Else kort ontmoet in Perugia in deel 2

Nour:

Vriendin van Enzo

Rihab:

Vriendin van Lorenzo

Jesper:

Deense jongen, die vanuit Algerije naar Tunesië is gereisd

oostende

brussel

étretat

reims

parijs

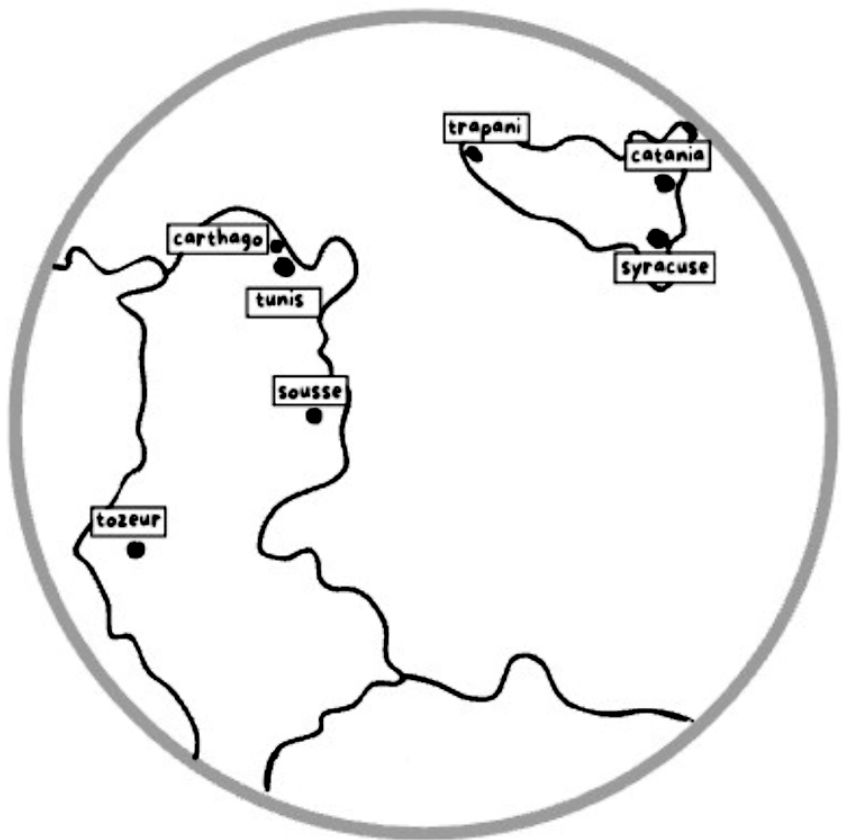
briançon

milaan

napels

ohrid

delphi

Deel 1:

Niet alles is wat het lijkt (1970-1988)

1. Het verbond van de ring (1970)
2. De kunstschilder van Oostende (1980)
3. Atelier of museum?
4. De grote hand van broeder Martin
5. Hoop en teleurstelling strijden om voorrang
6. Zonder uitzicht
7. Onbeantwoorde vragen
8. Oma's wijsheid
9. De priesteres van Delphi, Griekenland (1981)
10. Het Rijksmuseum voor Oudheden
11. Ik ben je schatje niet
12. Je hield mijn hand vast
13. De stilte was van ons (1982/3)
14. Ik ben (eigen)wijs.
15. Het boek met vleugels (1986)
16. Opnieuw gebroken
17. De beweging van ware ikken (1988)
18. Niet alles is wat het lijkt
19. Als ik stilzit of blijf staan
20. De hand van de kleine vriendelijke vrouw
21. De schitterende belofte

1. Het verbond van de ring (1970)

Niet dat haar ouders onaardig zijn, helemaal niet. Maar ze zijn wel een beetje apart. Haar vader spreekt altijd in afkortingen. Zo zegt hij 'kotaf' als hij 'kom je aan tafel' bedoelt. Else is niet anders gewend. Maar als ze vriendinnetjes over de vloer heeft, begrijpen die er niets van en moet ze het altijd vertalen. Wadri? Wil je wat drinken? Pop! Pas je op? Zetela? Zet je de televisie aan? Else begrijpt dat dit voor anderen niet te volgen is. Zou hij dit ook op zijn werk doen? Ze heeft het nooit aan hem gevraagd.

Haar moeder is apart op haar eigen manier. Die kan zo afwezig zijn, dat je tegen haar kan praten en zelfs schreeuwen, zonder dat zij iets in de gaten heeft. Na een paar minuten is ze weer geland en gaat ze door alsof er niets is gebeurd. Als je haar ernaar vraagt, heeft ze geen idee waar je het over hebt. Of ze begint je een verhaal te vertellen waar je geen touw aan vast kunt knopen. Dus vraagt Else er niet naar. Ach, heeft ze gedacht, de meeste mensen hebben hun eigenaardigheden. Ze bedenkt wat de hare is. Dat ze altijd getallen koppelt aan woorden? Zo onthoudt ze hele zinnen. Het zorgt ervoor dat ze nooit een boodschappenlijstje mee hoeft te nemen naar de supermarkt. Ze ziet gewoon het rijtje getallen voor zich. Vroeger dacht ze dat iedereen dit zo deed. Tot ze van haar vriendinnen begreep dat zij nog nooit op het idee waren gekomen. Dus dit is misschien haar eigenaardigheid wel.

Bij opa en oma is het heel anders dan thuis. Als ze daar is, voelt ze zich altijd rustig worden. Bij hen hoeft ze niet op te letten of er onverwacht rare dingen gebeuren. Dus loopt ze vaak na school eerst naar het huis van haar opa en oma voordat ze naar haar eigen huis gaat. Als ze een vriendinnetje meeneemt, hoeft ze bij oma en opa ook niets te vertellen. Opa en oma spreken in gewone zinnen. Het is zelfs nog beter dan dat: vooral haar opa kan prachtige verhalen vertellen. Vaak moet je erom lachen, of is het spannend. Dat is deze keer ook zo. Opa gaat in zijn stoel zitten en zegt: 'pak jullie kussens er maar bij, ik heb een verhaal te vertellen'. Je ziet aan haar opa dat hij lang geleefd heeft. De rimpels om zijn ogen, zijn bewegingen die net een tikje trager zijn dan bij jongere mensen. De meisjes pakken hun kussens en leggen die rond de stoel op de grond. Oma heeft haar stoel erbij geschoven. Want als opa vertelt, wil niemand dit missen.

'Herinneren jullie nog dat ik vorige keer een oud verhaal heb verteld? Ik zei jullie toen dat het verhaal al duizenden keren is verteld en vaak is opgeschreven, maar dat het eigenlijk is verzonnen. Over Merlijn, Lancelot en koning Arthur - en natuurlijk over Parsifal die in al zijn onschuld op zoek ging naar de Graal. Ik ga jullie nu een heel ander verhaal vertellen. Een verhaal dat veel minder bekend is. Maar wél waargebeurd. Het gaat niet over mannen, niet over ridders met zwaarden en niet over het hof van de koning. In dit verhaal is alles anders. Het gaat over een meisje dat een paar jaar ouder is dan jullie, dat met haar moeder vanuit het grote Russische Rijk naar Frankrijk verhuist. Haar vader had ruzie gekregen met de dienaren van de tsaar en was gevangen genomen. Omdat haar moeder zich niet langer veilig voelde, zijn ze vertrokken. Ze gingen naar het westen. Daarvan had ze gehoord dat de regering je niet gevangenzet als je een andere mening hebt. Daar gingen ze; moeder en dochter. Het was een lange tocht, het grootste deel met paard en wagen. Auto's en treinen

hadden ze in die tijd nog niet dus hun tocht duurde weken. Ze trokken door Hongarije, Oostenrijk en Zwitserland. Tot ze in Frankrijk kwamen.

Ze vonden onderdak bij een Russische familie, die jaren eerder was vertrokken. Van daaruit vonden ze snel een kleine woning voor zichzelf. Natasha, want dat was de naam van het meisje, sprak in het begin geen woord Frans. Maar dat leerde ze snel, zoals kinderen dat doen als ze in een ander land gaan wonen.

Nu ga ik niet uitgebreid vertellen over haar jeugd, dat maakt mijn verhaal te lang. Ze groeide op als een Franse jongedame, maar natuurlijk met een vleugje van haar Oost-Europese achtergrond. Je merkte dit in haar smaak als het om muziek ging. De Russische liedjes die ze als kind hoorde, bleef ze horen in haar hoofd. Die waren nog altijd haar favoriet.

Toen Natasha geen kind meer was, reisde ze terug naar het Russische Rijk, op zoek naar haar vader. Ze wist hem vrij gemakkelijk te vinden, want hij zat nog steeds op dezelfde plek gevangen. Hij vertelde haar dat hij nooit spijt had gehad van de woorden die hij hardop had uitgesproken. 'Ik kon niet anders dan opstaan voor wie ik ben', had hij tegen haar gezegd. Hij vertelde dat hij dit ook had gezegd tegen de vizier, die de dienaar was van de tsaar. De vizier had hem gezegd dat zijn straf fors minder zou worden als hij zijn mening zou veranderen en voortaan zou zeggen wat de tsaar graag hoorde. Hij was daar niet op ingegaan. Zijn mening was oprecht, hij wilde daar niet over liegen. Hij vertelde aan zijn dochter dat hij daarbij was geholpen door zijn ring. Het was een gouden ring met een diamant. Die ring was als een spiegel voor zijn ziel. Als je eerlijk was tegen jezelf en niet meeboog met de stem van de menigte, dan zag je je ware ik terug in de diamant. Dit had hem de overtuiging gegeven dat hij het juiste deed. Hij had de ring nog steeds in zijn bezit en haalde hem tevoorschijn. 'Ik wil hem

aan jou geven', had hij gezegd. 'Ik heb mijzelf daarin gezien en wens jou hetzelfde toe.'

Voor Natasha zag het eruit als een gewone ring. Een mooie ring, dat zeker. Maar hoe zij er ook in tuurde, zij zag zichzelf er niet in terug. Toch nam zij de ring mee op haar terugreis naar Frankrijk. Ze had gezien wat de ring voor haar vader had betekend. Dat hij, ondanks zijn jarenlange gevangenschap, nog steeds overtuigd was dat hij de juiste keuze had gemaakt.

Eenmaal terug in Frankrijk hadden de woorden van haar vader haar niet losgelaten. Blijkbaar was het mogelijk om je eigen mening te vormen, los van wat anderen je vertelden. Dat was nieuw voor haar. Ze had eigenlijk altijd gedacht dat als iedereen dezelfde gedachte had, dit vast niet voor niets zo was. Maar ze moest toegeven dat als iedereen zo denkt, je elkaar eigenlijk gewoon napraat. Dus ze begon vanaf dat moment vaker na te denken wat ze zelf eigenlijk vond. Soms keek ze dan in de ring. Maar daarin zag ze nooit iets bijzonders. Misschien niet gek, had ze bedacht. Want hoe kon ze weten of het verhaal dat haar vader had verteld de echte waarheid was?

Naarmate de tijd verstreek, vergat ze de ring. Maar de stap die ze gezet had richting zichzelf, nam niemand haar meer af. Bij alle beslissingen in haar leven vroeg ze zich eerst af wat ze er zelf van vond. Dit was voor haar normaal geworden. Maar zeker in het Frankrijk van destijds was dit lang niet altijd vanzelfsprekend. Zo leefde zij op een heel zelfstandige manier haar leven, gaf les aan de kinderen in het dorp waar ze woonde en nam daarbij nooit een blad voor haar mond. Tot het moment dat de grote revolutie door Frankrijk trok. Als een botte bijl maakte de revolutie onderscheid tussen goed en fout. Was je van de oude wereld of van de nieuwe? Hoewel het in onze geschiedenisboeken vaak zo staat opgeschreven, werkt het in de echte wereld meestal niet zo simpel. Dus toen de burgemeester van haar dorp al te makkelijk door de

menigte veroordeeld werd, sprong ze voor hem in de bres. De man was misschien te gehoorzaam geweest aan het oude gezag, maar hij had óók veel goede dingen gedaan voor het dorp en voor de mensen. Hij verdiende niet de dood, had ze geroepen. Het had effect gehad! Weliswaar mocht hij geen burgemeester blijven, maar zijn leven werd gespaard. 'Wie één leven redt, redt de wereld', luidt het gezegde. Het had haar veel energie gekost, maar ze wist dat het goed was. Ze dacht terug aan de woorden van haar vader. Ze herinnerde zich de ring en zocht hem op. En daar gebeurde het: in dat moment zag zij zichzelf. In volle glorie, zoals dat heet. Ze had het juiste gedaan en zag zichzelf.

Vanaf dat moment toonde ze de ring aan iedereen die haar pad kruiste. Ze vertelde haar verhaal en dat van haar vader. Er waren mensen die veel geld boden voor haar ring, maar voor haar was het vanzelfsprekend dat de ring niet te koop was. Pas toen ze oud was en wist dat ze niet lang meer zou leven, schonk ze de ring aan het museum van de stad in de buurt. Helaas werd daar de waarde van de ring niet goed begrepen. Het verhaal raakte in vergetelheid. Vandaar dat niemand meer weet waar de ring nu is en of deze nog bestaat'.

Ademloos heeft Else geluisterd, net als haar vriendinnen. Zelfs als ze naar huis gaan, zijn ze er nog stil van. Toch voelt Else als ze thuiskomt, dat ze het verhaal wil vertellen aan haar moeder. Maar haar moeder heeft een van haar afwezige buien en geeft geen kik als Else op haar af komt rennen. Dan maar naar haar vader, bedenkt ze. 'Bebe', zegt hij: ben bezig. Dus trekt Else zich terug naar haar kamer en houdt het verhaal voor zichzelf. Maar wat kan opa mooi vertellen! Haar vriendinnen hebben het ook gezegd.

De dag erop komt vriendin Ruby enthousiast op haar afgerend. Ruby woont om de beurt bij haar vader en haar moeder, in twee huizen in dezelfde buurt. Deze week woont ze bij haar vader, die zo'n beetje om de maand een andere vriendin heeft. Eerst vond Ruby dat niet leuk, omdat het niet past bij wat je vaak hoort, 'ze leefden nog lang en gelukkig'. Totdat ze bedacht dat dit misschien de manier was waarop haar vader gelukkig was.

In ieder geval is het een voordeel voor haar dat ze niet hoeft te wennen aan een extra moeder, die van alles over je vindt. Gisteravond was het extra handig geweest. Want toen ze haar vader had verteld over de ring, had zijn vriendin gezegd dat ze zo'n zelfde ring had. Ze had in haar tasje gezocht en de ring aan Ruby gegeven. 'Roep jij de anderen', zegt Ruby tegen Else, 'dan laat ik hem zien'.

Even later zitten ze met zijn viertjes. Ruby heeft de ring erbij gepakt. Het is een gouden ring met een knots van een glinsterende steen erop. Dat heeft Ruby knap geregeld! Zo'n ring is het vast geweest. Ze beslissen diezelfde dag nog 'het verbond van de ring' op te richten. Een verbond van vier vriendinnen. Als teken van hun levenslange vriendschap, met de belofte om altijd jezelf te laten zien. Wat de gevolgen ook zijn. Dit gaan zij doen en daarin steunen ze elkaar. Vanaf vandaag. Ze hebben hun handen over elkaars handen en over de ring heen gelegd. Hun verbond is gesloten.

Na verloop van tijd zakt het idee een beetje weg. Ze kijken niet elke dag meer naar de steen en ook het 'jezelf zien' leeft bij de een meer dan bij de ander. Maar toch: de ring heeft een vast plekje gekregen op Ruby's kamer en elke vier weken spreken ze daar af. In het begin vertellen ze elkaar wat ze die weken van zichzelf gezien hebben. Maar gaandeweg gaat het meer over school en huiswerk. Soms laait het verbond van de ring even op, dan zakt het weer weg. Dat ze na de basisschool naar een andere

middelbare school gaan, versterkt dit. Else en Ruby gaan naar de ene, hun vriendinnen naar de andere. Nieuwe vriendinnen komen om de hoek kijken. Maar ieder jaar, rond de dag van hun verbond, komen ze met zijn vieren samen en vertellen ze aan elkaar wat hun bezighoudt. Of hun moeder ziek is, hun hond overleden, ze kampioen zijn geworden met sporten en over de leuke en de saaie vakken op school.